

alebo jeho oprávneného zástupcu, vydaným na základe kolektívnej zmluvy a doručeným zamestnancovi. Sám výkon domovníckych prác, uvedených v § 1, bode 2 cit. zák. domovnícku zmluvu nezakladá (srov. rozhodnutie Sb. n. s. čís. 6966), jestliže z okolností nepodáva sa zrejme vôľa strán založiť domovnícky pomer. Žalobkyňou tvrdená a nižšími súdmi zistená okolnosť, že riaditeľ žalovanej K. dal príkaz zomr. Vendelínovi K., manželovi žalobkyne, ktorý bol u žalovanej zamestnaný ako sluha so stálym mesačným platom, a žalobkyni, ktorá za mesačných 300 Kč upratovala kancelárie žalovanej firmy, aby vykonávali tiež práce domovnícke, a že žalobkyňa a jej manžel tomuto príkazu vyhovelí, nenahradzuje zákonom čís. 82/1920 Sb. z. a n. v § 1 bode 1 predpísané náležitosti vzniku domovníckej zmluvy. Neobstojí preto tvrdenie dovolacej žiadosti, že domovnícka zmluva podľa citovaného zákona bola medzi žalobkyňou a žalovanou založená tým, že žalobkyňa vykonávala domovnícke práce z príkazu správou žalovanej. Zákon čís. 82/1920 Sb. z. a n. ponecháva v § 4 vlastníkovi domu výslovne na vôli, aby domovnícke práce vykonával sám alebo ich dal obstarávať svojími služebníkmi, a stanoví, že na týchto sa domovnícky zákon nevzťahuje. Z toho plynie, že nie každý, kto vykonáva práce domovnícke, je domovníkom podľa cit. zákona, ale len ten, ktorého domovnícky pomer bol založený spôsobom uvedeným v § 1 cit. zák. Z toho, že žalovaná vystavila žalobkyni potvrdenie zo dňa 27. júla 1933, že žalobkyňa je domovníčkou v jej dome a že v spore č. Cpr 557/33 pred pracovným súdom zavedenom uznala, že žalobkyňa je u nej domovníčkou, dá sa vyvodiť iba to, že žalobkyňa domovnícke práce konala, ale ani toto potvrdenie ani toto uznanie, že žalobkyňa je domovníčkou, nestačí pre nedostatok náležitostí uvedených v § 1 bode 1 zák. čís. 82/1920 Sb. z. a n. k vzniku domovníckej zmluvy podľa tohoto zákona. Je preto správne zistenie odvolacieho súdu, že domovnícka zmluva podľa citovaného zákona medzi stranami uzavretá nebola, a že v dôsledku toho neobstojí žalobný nárok o tento zákon oprený. V dovolacej žiadosti prednesená okolnosť, že v spore č. j. Cpr 65/33 pracovného súdu v B. bolo pravoplatne rozhodnuté, že medzi stranami jestvoval pomer domovnícky, z citovaných spisov nevysvitá.

Čís. 15271.

Uplatňovanie nároku na náhradu škody, vyvodzovaného z konania, ktorého sa dopustil zamestnávateľ p o skončení služebného pomeru, nepatrí pred pracovný súd.

(Rozh. z 9. júna 1936, Rv III 344/36.)

Žalobkyňa domáhala sa u pracovného súdu žalobou, podanou na svojich bývalých zamestnávateľov: I.—II. žalovaných náhrady škody, ktorú údajne utrpela tým konaním žalovaných, že I. žalovaný napísal dňa 17. júna 1935 v liste II. žalovanému o odbornej spôsobilosti žalob-

kyne nepravdivé a jej nepriaznivé veci a že II. žalovaný tento list, žalobkyňu vážne diskreditujúci, rozširoval medzi zamestnávateľmi dotyčného pracovného odvetvia. Ďalší žalobný prednes žalobkyňa v odvolacom pokračovaní odvolala. Podľa prednesu žaloby bola žalobkyňa zamestnaná u I. žalovaného do 30. apríla 1935 a potom u II. žalovaného, kde vystúpila z práce dňa 14. júna 1935.

O b a n i ž š i e s ú d y spor meritórne prejednaly a žalobu zamietly, N a j v y š š í s ú d ich rozsudky zbavil účinnosti a spor zastavil.

D ô v o d y:

Žalobkyňa predniesla v žalobe, že zo zamestnania u II. žalovaného odišla dňa 14. júna 1935 a viac sa nevrátila. Zanikol tedy služebný pomer medzi žalobkyňou a II. žalovaným dňom 14. júna 1935.

Podľa nesporne zisteného skutkového stavu zaslal I. žalovaný II. žalovanému list, na ktorý zakladá žalobkyňa žalobný nárok proti prv menovanému, dňa 17. júna 1935. Tento list nemá náležitostí potvrdenia o zamestnaní, uvedených v § 44 zák. čís. 154/1934 Sb. z. a n., lebo nebol vydaný zamestnanci, nemá potvrdenia o dobe a spôsobe zamestnania, a ani nie je písaný tým cieľom, aby nahradil potvrdenie o zamestnaní, ktoré sa vydáva zamestnancovi, aby sa ním mohol kedykoľvek a proti komukoľvek vykázať, najmä, aby sa ním mohol vykázať zamestnávateľom pri hľadaní miesta, keďže bol písaný zamestnávateľovi, s ktorým žalobkyňa krátko predtým zamestnanecký pomer zrušila. Je preto správne rozhodnutie odvolacieho súdu, že tento dopis nie je potvrdením o zamestnaní, vydaným podľa § 44 zák. čís. 154/1934 Sb. z. a n., ani ho nenahradzuje. Rozhodnutia Najvyššieho súdu uverejneného v Sb. n. s. pod čís. 2195 na súdený prípad nemožno použiť, lebo tam išlo o informačný list zaslaný bývalým zamestnávateľom novému zamestnávateľovi, u ktorého sa zamestnanec uchádzal o miesto. V súdenom prípade však ide o informačný list, zaslaný I. žalovaným II. žalovanému po tom, keď služebný pomer žalobkyne s týmto bol zrušený.

Spory, ktoré vznikly z konaní po zrušení služebného pomeru, nepatria do (vecnej) príslušnosti pracovných súdov, lebo táto príslušnosť je daná podľa § 1 zák. čís. 131/1931 Sb. z. a n. len pre spory, vzniklé zo služebného pomeru založeného smluvou súkromoprávnou, tedy spory, ktorých skutkový základ vznikol za trvania služebného pomeru.

Proti II. žalovanému vzniesla žalobkyňa žalobu na tom základe, že II. žalovaný list zo dňa 17. júna 1935 rozširoval medzi bratislavskými zamestnávateľmi toho istého pracovného odvetvia a že okrem toho podával o nej v dobe trvania služebného pomeru nepriaznivé a nepravdivé posudky. Na pojednávaní, konanom pred odvolacím súdom dňa 9. januára 1936, prejavil zástupca žalobkyne na výslovnú otázku súdu, v čom spatruje škodu, ktorej náhradu žiada, že vidí škodu výlučne v tom, že žalobkyňa bola rozširovaním listu v Bratislave a na celom Slovensku znemožnená. Týmto prejavom obmedzila žalobkyňa základ žaloby proti II. žalovanému len na rozširovanie dopisu a upustila od žalobného ná-

roku na základe rozširovania nepravdivých a nepriaznivých správ za trvania služobného pomeru. Uplatňuje tedy žalobkyňa aj proti II. žalovanému žalobný nárok vzniklý z konania tohoto po zrušení služobného pomeru, nie je tedy ani pre tento spor pracovný súd príslušný.

Príslušnosť pracovného súdu je výlučná. Ide tedy o sporu prekážajúcu okolnosť bodu 1 § 180 Osp., ktorej si všíma dovolací súd z úradnej povinnosti, a bolo preto učené opatrenia ako sa stalo.

Čís. 15272.

Pri počítaní lehoty, určenej na protestovanie zmenky v § 37 zmenk. zák., sa na sviatočné dni vôbec nehľadí.

(Rozh. z 9. júna 1936, Rv IV 112/36.)

Proti zmenkovým platebným príkazom, vydaným na žiadosť žalujúcej banky, namietaly I. žalovaná Verona S. a II. žalovaná firma S. medzi iným zánik zmenkového práva pre opozdený protest. Súd prvej stolice námietkam žalovaných, založeným na zánik zmenkového práva pre opozdený protest, vyhovel a zmenkové platebné príkazy zbavil účinnosti. Odvolací súd rozsudok súdu prvej stolice zmenil a zmenkové platebné príkazy ponechal v účinnosti. Na j v y š š í súd dovolacie žiadosti žalovaných zamietol, dovoláciu žiadosť II. žalovanej medzi iným z týchto

d ô v o d o v:

II. žalovaná v dovolacej žiadosti uplatňuje porušenie pravidiel zmenkového zákona, ktoré vidí v tom, že pohľadávka bola proti nej prisúdená, hoci protest, potrebný k zachovaniu zmenkových práv proti nej, stal sa opozdene. Sporné zmenky boli sročné dňa 5. januára 1932, preto protestovanie dňa 8. januára 1932 je opozdené, hoci 6. január je dňom sviatočným, lebo druhý deň po splatnosti zmeniek, 7. január bol všedným dňom.

Táto dovolacia sťažnosť je neodôvodnená. Podľa predpisu § 37 zmenk. zák. protestovanie má sa stať najpozdejšie druhý všedný deň po splatnosti zmenky. To znamená, že treba počítať len všedné dny a že sviatočný deň nielen vtedy sa nepočíta, jestli je posledným dňom lehoty. Sviatočný deň 6. januára 1932, tedy do lehoty sa nepočíta a preto je posledný deň protestnej lehoty 8. januára 1932.

Čís. 15273.

Nebylo-li nic jiného ustanoveno, musí býti první čtvrtina nejvyššího podání hotově u soudu složena (§ 152, posl. odst. ex. ř.), třebas budou převzetími dluhů vydražitelem zapraveny více než tři čtvrtiny nejvyššího podání.

(Rozh. ze dne 10. června 1936, R I 614/36.)